

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΤΕΪΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΦΦΕ.

Τὸ ἄνθος τοῦ Καφφέ διενεόθη ποτε νὰ πορευθῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀδελφοῦ ἄνθους τοῦ Τεΐου. Τοῦτο ὑπεδέχθη τὸ ἄνθος τοῦ Καφφέ μετὰ πολλῆς εὐπροσηγορίας, ἀλλ' ἐν τῇ ὁποίᾳ διεφαίνετο ἐλαφρόν τι αἶσθημα ὑπεροχῆς.

Ἀπέναντι τοῦ Τεΐου, τῇ ἀληθείᾳ, ὁ Καφφὲς ἦτο βάρβαρόν τι ἄνθος, μετὰ τοῦ ὁποίου ὅμως θὰ συγκατένευε νὰ σχετισθῇ, μεθ' ὅλην τὴν διαφορὰν, ἥτις χωρίζει πεπολιτισμένον πολίτην τοῦ Οὐρανίου κράτους, ξένου τινος, βεβυθισμένου εἰσέτι ἐν τῷ ζόφῳ τῆς ἀμαθίας.

Ἄλλ' ὁ Καφφὲς ἦν ἀρκούντως ὀξύνοος καὶ πανοῦργος, ὅπως μὴ θεωρηθῇ ἄξιος τοιαύτης ὑποδοχῆς καὶ συγχρόνως λίαν ὑπερήφανος ὥστε νὰ μὴ ὑποφέρῃ ταύτην.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπεν εἰς τὸ ἄνθος τοῦ Καφφέ ὅτε ἀπέμειναν μόνοι, φέρεσθε πρὸς με διὰ τρόπου ὅλως ἀνοικείου, διὰ τρόπου ὅστις οὐδόλως μοὶ ἀρμόζει. Μάθετε ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς προστασίας σας καὶ ὅτι κατ' οὐδένα λόγον εἶμαι ὑποδεέστερος ὑμῶν.

Τὸ ἄνθος τοῦ Τεΐου ὕψωσεν ὑπεροπτικῶς τοὺς ὤμους.

— Ἡ εὐγένεια τῆς καταγωγῆς μου ἀριθμεῖ ἐξάκκις χίλια ἔτη ὑπὲρ τὴν ἰδικὴν σας· χρονολογεῖται ἀπ' αὐτῆς τῆς ἰδρύσεως τοῦ Κινεζικοῦ κράτους, ὅπερ εἶνε τὸ ἀρχαιότερον τῶν γνωστῶν βασιλείων.

— Καὶ τί σημαίνει τοῦτο;

— Ὅτι μοὶ ὀφείλετε σέβας!...

Πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐγένετο περὶ μικράν τινα καλλιτεχνικὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἦσαν ἀποτεθειμένα ἐν δοχεῖον καφφέ καὶ ἕτερον τεΐου. Τὰ δύο ἄνθη ἐσπευσαν ν' ἀντλήσωσι ζωὴν ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δοχείοις τούτοις εὕρισκομένων διεγερτικῶν καὶ ἐπιρρώσωσι τὴν ῥητορικὴν αὐτῶν δεινότητα.

— Εἴθε τόσο ἀνούσιον, ἐφώνησεν αἰφνης ὁ Καφφὲς, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς Κίνας ἠναγκάσθησαν νὰ σᾶς ἐγκαταλίπωσι καὶ σᾶς ἀντικαταστήσωσι διὰ τοῦ ὀπίου. Ἀπωλέσατε πλέον δι' αὐτοὺς τὴν διεγερτικὴν δυνάμιν σας, δὲν γεννᾶτε πλέον ἡδέα ὀνειράτα, ἀλλ' εἴθε ἀπλοῦν ποτὸν τῆς τραπέζης, ὡς παρ' ἡμῖν ὁ μηλίτης ἢ ὁ ζῦθος.

— Κρατῶ, ὑπέλαβε τὸ Τεΐον, λαοῦ, ὅστις ἐνίκησε τοὺς Κινέζους. Κρατῶ τῆς Ἀγγλίας.

— Καὶ ἐγὼ τῆς Γαλλίας.

— Ἐνέπνευσα τὸν Οὐάλτερ Σκῶττ καὶ τὸν λόρδον Βύρωνα.

— Ἐγὼ οἰστρηλάτισα τὸν Μολιέρον καὶ τὸν Βολταῖρον.

— Εἴθε βραδὺ δηλητήριον.

— Εἴθε ἀπλοῦν χωνευτικόν.

Τὸ ἄνθος τοῦ Τεΐου ἐπανέλαθεν.

— Ἐν τῷ ἀρμονικῷ ψιθύρῳ, τὸν ὁποῖον ἐκπέμπει τὸ

ἀπαστρᾶπτον δοχεῖον, ἐν ᾧ μὲ παρασκευάζουσι, νομίζει τις ὅτι ἀκροᾶται τῶν οὐρανίων ὡδῶν τῶν ἐφεστίων θεοτήτων· τὸ χρῶμά μου ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ξανθοὺς πλοκάμους ὠραίας παρθένου. Εἶμαι ἡ μελαγχολικὴ, ἡ τρυφερά ποιήσις τοῦ Βορρᾶ.

— Μὲ κοσμεῖ τὸ μελάγχρουν τῶν θυγατέρων τοῦ Τροπικοῦ, ἀπῆντησε τὸ ἄνθος τοῦ Καφφέ· εἰμὶ πλήρες σφρίγγους ὡς ἐκεῖναι· ὀλισθαίνω ὡς πῦρ εἰς τὰς φλέβας, εἰμὶ ὁ ἔρως τῆς Μεσημβρίας.

— Σὺ φλέγεις· ἐγὼ παρηγορῶ.

— Ἐγὼ τονίζω· σὺ γεννᾷς τὸν μαρασμόν.

— Εἰς ἐμὲ ἡ καρδιά!

— Εἰς ἐμὲ ἡ κεφαλὴ!

Τὰ ἐρεθισθέντα ἄνθη ἤθελον ἀφεύκτως συμπλακῇ, ἀν μὴ συνεφώνουν νὰ ζητήσωσι δικαιοσύνην ἀπὸ δικαστηρίου τινος, ἀποτελουμένου ἐξ ἴσου ἀριθμοῦ καφφεποτῶν καὶ τεῖοποτῶν. Τὸ δικαστήριον τοῦτο συνεδριάζει ἀπὸ αἰώνων, ἀλλὰ δὲν κατάρθρωσεν εἰσέτι νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀμερόληπτον ἀπόφασίν του.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.

Ἄνθος τι κατέπεσεν ἐκ τῆς κόμης τῆς· ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ τὸ ὑπεγείρῃ, ἀλλ' ἐκείνη,

— Ἄφες, τῷ εἶπε, ἄφες τὸ ἄνθος ὅπερ παρασύρει ὁ ἄνεμος καὶ λάβε τοῦτο.

Καί, ούρουσά με ἐκ τοῦ κόλπου τῆς, μ' ἐναπέθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ φίλου τῆς.

— Ἄνθος λεπτὸν καὶ χάριεν, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, ἀτενίζων με ἐπιχαρίτως, θέλω νὰ σὲ διαφυλάξω ἐς αἰεὶ, προσφιλὲς ἄνθος, ἄνθος ὠραίας ἀναμνήσεως.

Μὲ παρέλαβε παρ' αὐτῷ καὶ ἐθύθισε τοὺς κλώνάς μου ἐντὸς κρυσταλλίνου ἀμφορέως· μ' ἐθεώρει ἀδιακόπως καὶ ἐν ἐμοὶ ἐνόμιζεν ὅτι διέβλεπεν ἐκείνην.

— ὦ ἄνθος τῆς φιλτάτης μου, ἔλεγε συνεχῶς, πόσον εἶνε ἡδὺ τὸ ἄρωμά σου καὶ πῶς μεθύσκει τὴν καρδίαν μου! Σὲ ἡγγισεν ἐκείνη καὶ ἐπὶ τῶν πετάλων σου ὠλίσθησε τὸ ἄρωμα τῆς ἀναπνοῆς τῆς. Θὰ σὲ ἀνεγνώριζον μεταξὺ μυρίων ἀνθέων.

Ἐν τούτοις τὸ χρῶμά μου ἤρξατο ὠχρίων, ὁ κλὼν μου, λιποψυχῶν, ἔκλινε. Ἡμέραν τινα μ' ἔλαβε μελαγχολῶν εἰς τὰς χεῖράς του.

— Ἀτυχὲς ἄνθος μοὶ εἶπε, μέλλεις ν' ἀποθάνῃς· τὸ βλέπω. Ἐλθέ. Ἐπιθυμῶ νὰ σ' ἐνταφιάσω εἰς τόπον μυστικόν καὶ προσφιλῆ, νὰ σ' ἐνταφιάσω εἰς τὴν καρδίαν μου.

Μ' ἐναπέθηκε μεταξὺ τῶν ἀρωματωδῶν ἐπιστολῶν τῆς φίλης του καὶ ἀνεπαύθη ἐντὸς εὐώδους ἀτμοσφαίρας. Συνεχῶς ἐκεῖνος ἐπεσκέπτετο τὸν τάφον μου καί, φῶσμα εὐγνώμον, ἀνεβαλλόμεν τὰ πρῶτά μου μῦρα, παριστάμην

πρὸ αὐτοῦ ἐν ὅλῃ τῇ αἴγλῃ τῆς νεότητός μου καὶ ἀνέ-
νουν οἶονεῖ τὸ αἰσθημά του.

Βαθμηδὸν τὸν ἔβλεπον σπανιώτερον· αἱ ἐπισκέψεις
τοῦ τάφου μου ἡραιώθησαν.

Τὴν ἐπαύριον ἐπανῆλθε καὶ ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς χω-
ρὶς νὰ τὰς ἀναγνώσῃ. Κατόπιν τὰς ἔρριψεν ἐντὸς τῆς
ἐστίας. Ἐθεώρησεν ἐμὲ ἐπὶ μακρὸν καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις
ὅτι μὲ ἠρώτα· διατί εὐρέθην ἐκεῖ. Μ' ἐπίεσεν ἐντὸς τῶν
δακτύλων του κ' ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον· ἡσθάνθη
τότε νὰ ὀλισθαίνω ἐκ τῶν ἀφελῶς προστριβομένων δα-
κτύλων του.

Δὲν μὲ ἀνεγνώριζε πλέον ὁ ἀχάριστος, ἐμέ, τὸ ἄνθος
τὸ ἀποσπασθὲν ἐκ τῶν κόλπων τῆς φιλότιμης του, ἐμέ, τὸ
ἄνθος τῆς ἀναμνήσεως! Ὁ ἄνεμος διέσπειρεν εἰς τὴν
ἀτμόσφαιραν τ' ἀπεξηραμένα πέταλά μου.

Ο ΜΗΚΩΝ

Ἄλλοτε ἤμην τὸ ἄνθος τοῦ ὕπνου· ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν
ἄρκει ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ πρὸς λήθην τῶν κακῶν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ζητεῖ πλέον ὕπνον, ζητεῖ ὀνειροπο-
λήσεις. Ἄλλοτε ἐκαλούμην λήθη, σήμερον καλοῦμαι ρεμ-
βασμός.

Ὁ ἄνθρωπος μ' ἐπληξεν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐμύζησε
τὸ ἀπὸ τῶν πληγῶν μου ἐκρέον αἷμα.

Οἱμοὶ! Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐξέλιπεν ἀπ' ἐμοῦ ἡ
ἡσυχία, ἡ εὐτυχία, ἡ χαρά!

Μόλις ὁ κλῶν μου ὑψωθῇ ὀλίγον ὑπὲρ τὴν γῆν, ὁ σί-
δηρος μὲ προσεγγίζει· κατατέμνει τοὺς κόλπους μου καὶ
ἀπ' αὐτῶν ἐκρεῖ τὸ νηπενθὲς ὑγρόν, ὅπερ ὠρεῖ ἡδέα
ὀράματα, ὅπερ ὠρεῖ τὴν μέθην τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας.

Μόλις ὁ ἄνθρωπος μὲ πλησιάσῃ εἰς τὰ χεῖλη του, ἡ
ψυχὴ του πτερυγίζει· καταλείπει τὴν γῆν.

Παλινδρομεῖ πρὸς τὸ παρελθὸν ἢ ἀφίπταται πρὸς τὸ
μέλλον.

Πλανᾶται ἐν ταῖς ἀναμνήσεσιν ἢ ἐν τῇ ἐλπίδι.

Ποῦ εἰσιν οἱ εὐδαίμονες χρόνοι, καθ' οὓς ἐπλανώμην
νύκτωρ ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν καταχέον τὸ ἄγνόν σπέρμα
μου ἐπὶ τὰ μέτωπα τῶν θνητῶν;

Προσῆλκυνον τότε ἡδιστον τὸν Μορφέα, υἱὸν τῆς ἐρ-
γασίας καὶ πατέρα ἡρέμων ὀνειρῶν.

Εἰς τὴν ὑπνώττουςαν μητέρα ἐδείκνυσεν τὸ ἀρτιγεννὲς
βρέφος τῆς, φαιδρὸν καὶ ὑπομειδιῶν· εἰς τὸ ἀτυχὲς ὀρ-
φανὸν ἐδείκνυσεν τὴν μητέρα του, ἡδέως κλίνουσας ἐπὶ
τῶν χειλέων του καὶ δίδουσας αὐτῷ τὴν εὐλογίαν τῆς ἐν
ἀσπασμῷ, πλήρει στοργῆς καὶ λατρείας.

Ἡ ζωὴ μου ἔρρεεν εὐδαίμων καὶ ἡρεμος, βραχεῖα καὶ
ἀκτινοβόλος ὡς τὸ ἔαρ.

Ποῖον βάσκανον πνεῦμα ἀφήρπασεν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου
τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐν τοῖς κόλποις μου ἐγκεκλειμένου φίλ-
τρου, τοῦ φίλτρου, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ θα-
νάτου μου;

Ἀλλὰ πρὸς τί παραπονοῦμαι; Ὁμοιάζω τῷ ποιητῇ.

Οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσιν αὐτῷ τὰς ἡδυτέρας τῶν ἀπολαύ-
σεών των, τὰς χαριεστέρας τῶν ὀνειροπολήσεών των καὶ
ἐν τούτοις πίπτει μεταξὺ τῶν πρώτων θυμάτων τῆς ἀν-
θρωπότητος.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΛΕΜΟΝΕΑΣ.

Αἱ σύντροφοί σου, νεαρὰ κόρη, ἀνεζητήσαμεν τῇ πρώτῃ
ταύτῃ ἐν τῇ ὑγρᾷ ἀπὸ τῆς δρόσου ἐσοχῇ ἄνθος τι, ὅπερ
θ' ἀποτελέσῃ τὸν παρθενικὸν στολισμὸν σου.

Μετ' οὐ πολὺ θὰ μᾶς ἐγκαταλίπῃς, ἴν' ἀκολουθήσῃς
ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς. Δὲν θὰ συμμερισθῇς πλέον
τῶν παιδιῶν καὶ τῶν χορῶν μας.

Λάβε τὸ ἄνθος τοῦτο τῆς Λεμονέας· τὸ ἡδὺ αὐτοῦ
ἄρωμα ὠδήγησεν ἡμᾶς πλησίον του.

Προσηγγίσασμεν τῷ δένδρῳ καὶ τὸ ἄνθος τῆς λεμονέας
ἐψιθύρισε.

— Ζητεῖτε ἀνθοδέσμην ἵνα στολίσητε τοὺς κόλπους
μελλονύμφου τινος. Δρέψατέ με.

Εἴμαι λευκὸν ὡς ἐκείνη, ἡδὺ ὡς ἐκείνη. Ὁμοῖον πρὸς
τὴν σωφροσύνην, τὸ ἄρωμά μου διαρκεῖ ἐπὶ μακρὸν, ἀφ'
ὅτου μὲ δρέψωσι.

— Ἄνθος τῶν μελλονύμφων, ἠρωτήσαμεν αὐτό, διατί
φέρεις καρποὺς ἐπὶ τῶν κλῶνων σου;

Ἐκεῖνο ἀπήντησε.

— Εἰμί τὸ ἐμβλημα τοῦ γάμου. Ἡ ἐρῶσα γίνεται μή-
τηρ· ἡ γυνὴ ζῇ παρὰ τὰ τέκνα τῆς, τὸ ἄνθος παρὰ τὸν
καρπὸν.

Τότε ἐδρέψαμεν αὐτό.

Διείρεσον τὸν ὥρατον τοῦτον κλῶνα τῆς Λεμονέας,
νεαρὰ κόρη. Θές τὸ ἥμισυ ἐπὶ τῆς κόμης σου καὶ τὸ ἀπο-
λειπόμενον ἐπὶ τοῦ κόλπου σου. Τοῦτο εἶνε τὸ τελευταῖον
δῶρον τῶν προσφιλῶν συντρόφων σου.

Τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ θὰ σε ὀδηγήσωμεν εἰς τὸν ναὸν καὶ
ἡ μήτηρ σου, περιπτύσσουσά σε, θὰ κλείσῃ ὀπισθὲν σου
τὴν θύραν τοῦ συζυγικοῦ οἴκου.

Διατήρησον τὸν στέφανον τοῦτον καὶ τὴν ἀνθοδέσμην,
ὠραία κόρη, διατήρησον αὐτὰ καλῶς καὶ εἴθε, ὅταν τὸ
ἄνθος τῆς λεμονέας μαρανθῇ, νὰ μὴ λησμονήσῃς ποτε
τὸν εὐδαίμονα καιρὸν καθ' ὃν ἦσο λευκὴ καὶ ἄγνή ὡς
ἐκεῖνο!

(Κατὰ τὸν Delord.)

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΣ.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙΣ

(Γεθμιλ Δζουμαά.)

Ὁ Μωάμεθ, βλέπων ὅτι οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι
εἶχον ἕκαστος ἡμέραν τινὰ τῆς ἐβδομάδος ὠρισμένην
πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, θεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ
συστήσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἔθνος αὐτοῦ μίαν τοιαύτην·
μ' ὅλα ταῦτα, πρὸς διαστολὴν ἐκ τῶν ἄλλων θρησκειῶν,